

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Úřadu pro ochranu osobních údajů**, se sídlem v Praze 7, Pplk. Sochora 27, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi tímto úřadem a **Krajským soudem v Hradci Králové**, a dalších účastníků sporu vedeného u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 16 C 123/2012, o uložení zákazu shromažďovat všechny osobní údaje ve věci žalobkyně: **K. S.**, zastoupena JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou, se sídlem v Nové Pace, K. J. Erbena 1266, a žalovaného: **J. B.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 16 C 123/2012, o uložení zákazu shromažďovat všechny osobní údaje žalobkyně, **je soud.**
- II. Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. prosince 2012, čj. 16 C 123/2012 - 7, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 15. 7. 2013 se Úřad pro ochranu osobních údajů (dále též „navrhovatel“ nebo „Úřad“) domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále také jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), mezi ním a Krajským soudem v Hradci Králové ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 16 C 123/2012.

Z předloženého soudního spisu a z podání navrhovatele vyplynuly následující skutečnosti:

Dne 25. 10. 2012 podala žalobkyně u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu, jíž se domáhala uložení zákazu žalovanému shromažďovat všechny osobní údaje ve věci žalobkyně. Uvedla, že žalovaný o ní shromažďuje osobní údaje týkající se dispozicí s jejím majetkem v průběhu posledních třech let od Katastrálního úřadu Královéhradeckého kraje, Katastrální pracoviště Jičín, pořizuje opisy kupních a darovacích smluv, a to i o těch, které

nesouvisejí s aktuálně realizovanou stavbou. Na výzvu žalobkyně, aby se zdržel uvedeného jednání, žalovaný nereagoval.

Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 5. prosince 2012, čj. 16 C 123/2012 - 7, řízení zastavil s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů. V odůvodnění písemného vyhotovení tohoto usnesení soud s odkazem na § 7, § 103 a § 104a odst. 1 o. s. ř. uvedl, že dnem účinnosti zákona č. 101/2000 Sb. pozbyly soudy pravomoc rozhodovat ve sporech týkajících se ochrany osobních údajů podle tohoto zákona. Tato pravomoc přešla na Úřad pro ochranu osobních údajů, Úřadu byla odebrána pouze kompetence k rozhodnutí o uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy od účinnosti novely provedené zákonem č. 439/2004 Sb.

Úřad pro ochranu osobních údajů ve svém návrhu odmítá pravomoc k rozhodnutí v uvedené věci a navrhuje, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl o tomto kompetenčním sporu tak, že příslušným v předmětné věci je soud. Navrhovatel je toho názoru, že ustanovení § 29 ani § 21 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále také „zákon o ochraně osobních údajů“) nezakládá jeho pravomoc k řešení soukromoprávních sporů. Uvádí, že je dozorovým orgánem s pravomocí provádět veřejnoprávní kontrolu zpracování osobních údajů, případně vést správní řízení o uložení sankce za správní delikt. Na podporu svého názoru navrhovatel odkázal na zákon č. 468/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), který nabyl účinnosti od 1. 1. 2012 a jímž byly zrušeny odstavce 3 a 4 § 21 zákona o ochraně osobních údajů. Dále navrhovatel odkázal na usnesení zvláštního senátu sp. zn. Konf 56/2009, Konf 11/2011, Konf 94/2011, Konf 10/2011, Konf 27/2011 a Konf 53/2012, dle nichž pravomoc Úřadu k rozhodování individuálních sporů mezi subjektem údajů a správcem o zpracování osobních údajů není dána.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. 1. 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je dle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Krajský soud v Hradci Králové v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci; zvláštní senát konstatuje, že se ve věci jedná o negativní (záporný)

kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Ustanovení § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů opravňuje subjekt osobních údajů domáhat se nápravy při zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem, a to žádostí o vysvětlení anebo žádostí o odstranění vzniklého stavu směřovanou ke správci nebo zpracovateli údajů. Zákon č. 468/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1. 1. 2012 (část čtvrtá čl. V bod 2. cit. zákona) zrušil v ustanovení § 21 zákona o ochraně osobních údajů odstavce 3 a 4, jež umožňovaly dotčenému subjektu osobních údajů obrátit se s předmětnými požadavky i přímo na navrhovatele; nadále se tedy subjekt údajů může obrátit se žádostí o vysvětlení či o odstranění závadného stavu pouze na správce nebo zpracovatele osobních údajů.

Ustanovení § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, ve znění účinném do 25. 7. 2004, upravovalo, že pokud subjekt údajů (dále jen „subjekt“) zjistil, že došlo k porušení povinností správcem nebo zpracovatelem, měl právo obrátit se na Úřad s žádostí o zajištění opatření k nápravě. Toto ustanovení bylo novelizováno zákonem č. 439/2004 Sb. platným a účinným od 26. 7. 2004. Dle novelizovaného znění § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů se subjekt osobních údajů mohl domáhat nápravy při protiprávním zpracování jeho osobních údajů tak, že podal žádost o vysvětlení anebo žádost o odstranění vzniklého stavu u správce nebo zpracovatele údajů. Ustanovení § 21 odst. 3 a 4 zákona o ochraně osobních údajů, ve znění účinném do 31. 12. 2011, však umožňovalo, aby se dotčený subjekt osobních údajů obrátil s požadavky podle § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů i přímo na navrhovatele.

Rozhodováním navrhovatele podle § 21 odst. 3 a 4 zákona o ochraně osobních údajů, ve znění do 31. 12. 2011, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a v usnesení ze dne 4. 9. 2012, čj. 1 As 93/2009 - 273, vyslovil, že *„podání učiněné podle § 21 odst. 3 i odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění zákona č. 439/2004 Sb., jímž subjekt osobních údajů žádá Úřad pro ochranu osobních údajů o uložení opatření k nápravě zpracovateli či správci osobních údajů, je toliko podnětem k uplatnění dozorčího práva Úřadu“*. Rozšířený senát dále uvedl, že *„na výkon dozoru Úřadem nemá podatel subjektivní právo“* a *„informace Úřadu pro ochranu osobních údajů o způsobu vyřízení takového podnětu není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ale toliko sdělením úřadu“*. Z toho vyplývá, že i před 1. 1. 2012 byla obrana subjektu podle § 21 zákona o ochraně osobních údajů omezená a nenároková, protože navrhovatel by podání žalobce posuzoval pouze jako podnět ke své dozorové činnosti.

Postavením navrhovatele po 1. 1. 2012 se zvláštní senát zabýval v usnesení ze dne 8. 3. 2012, čj. Konf 94/2011 - 8, dostupném na www.nssoud.cz, jímž vyložil, že ustanovení § 21 zákona o ochraně osobních údajů reguluje podmínky práva na přístup k ochraně

osobních údajů tehdy, pokud se subjekt údajů domnívá, že správce nebo zpracovatel provádí zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou jeho soukromého a osobního života nebo v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů. Dále vyslovil, že „*předmětné ustanovení však nezakládá pravomoc navrhovatele rozhodovat ve sporech mezi subjektem údajů a správcem nebo zpracovatelem o nárocích plynoucích z takového zásahu. Z § 29 zákona o ochraně osobních údajů pak vyplývá, že pravomoci navrhovatele na úseku ochrany osobních údajů jsou kontrolní a dozorové*“. Tyto závěry budou platit tím spíše poté, co zákonodárce zrušil v § 21 zákona č. 101/2000 Sb. odstavce 3 a 4 umožňující subjektu údajů obracet se přímo na navrhovatele. Shodně zvláštní senát rozhodl i v usnesení ze dne 14. 6. 2012, čj. Konf 10/2012 - 6, v usnesení ze dne 17. 9. 2012, čj. Konf 27/2011 - 9, v usnesení ze dne 30. 1. 2013, čj. Konf 53/2012 - 16 a v usnesení ze dne 9. 1. 2014, čj. Konf 36/2013 - 7.

S tímto závěrem se zvláštní senát v předmětné věci ztotožnil. Ustanovení § 21 zákona o ochraně osobních údajů, ve znění od 1. 1. 2012, již pravomoc navrhovatele neupravuje. Činí tak pouze § 29, podle kterého může navrhovatel mimo jiné provádět dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem o ochraně osobních údajů, přijímat podněty a stížnosti na porušení povinností stanovených zákonem, projednávat přestupky a jiné správní delikty a udělovat pokuty.

Navrhovatel je proto oprávněn vykonávat pouze kontrolní a dozorovou činnost podle § 29 zákona o ochraně osobních údajů. Není však příslušný k vydání rozhodnutí ve sporu mezi subjektem údajů a správcem osobních údajů.

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.) a současně tak potvrdil dřívější judikaturu zvláštního senátu, od níž neshledal důvodu se odchýlit.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. prosince 2012, čj. 16 C 123/2012 - 7.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu

